

Posudek diplomové práce Vilmy Manové Soudy do české poezie 90. let 20. Století

Diplomová práce Vilmy Manové Soudy do české poezie 90. let 20. století se soustředila na průzkum různorodých básnických profilací básníků, vystupujících oficiálně/poprvé do českého literárního prostoru na počátku 90. let. Mapuje tvorbu autorů narozených v 60. a na počátku 70. let minulého století, konkrétně Petra Borkovce, Martina Langeru, Pavla Kolmačky a Petra Hrušky. Jakkoli jde na první pohled o generačně i z hlediska formování jejich poetik rozdílné autory, přesto se domnívám, že jde o adekvátní vzorek, který umožňuje naskicovat podoby a profily onoho básnického mnohohlasí, které na počátku 90. let dominovalo v české „mladé“ poezii. Diplomantka se zaměřuje na analýzu prvních dvou samostatných sbírek uvedených autorů, vydaných mezi lety 1990–1998. Vilma Manová se nejprve soustředila – s využitím aktuálních souborných odborných publikací a především na základě dobové kritické recepce – na nastínění dobového kulturního a zejména literárního kontextu, aby se pak zaměřila na mapování proměn poetiky jednotlivých autorů. Jako důležitou složku práce vnímám zejména snahu zorientovat se v dobové kritické reflexi, která významně napomáhá rozšíření stěžejního cíle, tedy typologického nárysu rozdílností, ale také shod v poetikách vybraných autorů.

Vlastní interpretační práce, která je východiskem pro autorčiny výsledky, se opírá zejména o motivickou analýzu, přihlíží ale také k postupům rytmickým, metaforickým a dalším, jejichž prostřednictvím se otevírá možnost pojmenovat specifickou konkrétních autorských poetik. Jako příznivý akcent práce hodnotím diplomantčinu snahu o precizní kompoziční práci, která usiluje o vymezení objektivního půdorysu pro vystižení proměn a specifík jednotlivých poetik. Jako určitou daň za tuto vůli k objektivitě vnímám určitou „strojovost“ při analýze jednotlivých (mimořadně ovšem velmi dobře vybraných) básní,

kteře autorka využívá pro své analytické sondy. Jakkoli chápu, že verš, z něhož autorka při interpretaci vychází, lze z řady ohledů chápat jako základní sémantickou jednotku, určitý „mustr“, uplatněný u všech analyzovaných autorů, který tímto způsobem vzniká, však do jisté míry umenšuje možnost zachycení širších významových nuancí a postupů, odlišujících poetiky jednotlivých básníků. Nerad bych ale zastíral, že tento autorčin postup přináší i přes zmiňované omezení celou řadu cenných interpretačních postřehů, které osobitě rozvíjejí diskusi o díle zvolených autorů.

Diplomová práce Vilmy Manové představuje ucelený, promyšleně komponovaný celek. Jakkoli v některých pasážích prozrazuje (zejména ze stylistického hlediska viděno) tlak časové tísně, který stál na pozadí jejího dokončování, splňuje zcela nároky kladené na závěrečnou magisterskou práci. Rád ji proto doporučuji k obhajobě.

Praha 9. 9. 2013

doc. PhDr. Jan Wiendl, Ph.D.